

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΤΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2017. 1' ΛΟΥΚΑ.

Μηνά Του Καλλικελάδου Του Αθηναίου,
Ερμοτένους και Ευτράφου Των μαρτύρων.
Έτος 10^ο Τεύχος 462

Η συγκύπτουσα, ο Αρχισυνάγωγος και οι καμπουριασμένες μας ψυχές.
(Ομιλία π. Στεφάνου Αναγνωστόπουλου)

«Και κατεσχύνοντο πάντες οι αντικείμενοι αυτώ», από το σημερινό Ευαγγελικό Ανάγνωσμα. Το θαύμα χριστιανοί μου είναι γνωστό και το ακούσατε. Ο Κύριος πηγαίνει στη Συναγωγή ημέρα Σάββατο, ημέρα αργίας. Για μας τους χριστιανούς ημέρα αργίας είναι η Κυριακή. Είναι η πρώτη του Σαββάτου, πρώτη ημέρα μετά το Σάββατο. Γιατί αυτήν την ημέρα ανεστήθηκε ο Κύριος εκ νεκρών. Την ώρα λοιπόν που δίδασκε ο Χριστός μέσα στην Συναγωγή, το σπλαχνικό Του μάτι έπεσε πάνω σε μια καμπουριασμένη γυναίκα, συγκύπτουσα, όπως την αποκαλεί το Ευαγγέλιο. Και μάλιστα ήταν σ' αυτήν την

κυρτωμένη κατάσταση για 18 ολόκληρα χρόνια. Έτσι είχε καταντήσει από ενέργεια του διαβόλου. «Την έδησε ο Σατανάς. Ιδού δέκα και οκτώ έτη», λέγει επί λέξει το Ευαγγέλιο. Ποιος ξέρει λοιπόν κάτω από ποιες τραγικές συνθήκες έγινε αυτή η δαιμονική κατοχή, χωρίς όμως να πειραχθεί η ψυχή της. Όπως και με τον Ιώβ. Ο διάβολος προκάλεσε λέπρα και ελεφαντίωση σε όλο του το σώμα, χωρίς όμως να βλάψει την ψυχή του. Εκείνη η μακρά και αγόγγυστη υπομονή η οποία ονομάστηκε Ιώβειος, είναι αυτή που εδόξασε τον Θεόν και εξευτέλισε τον διάβολο.

Το ίδιο συνέβη και με την συγκύπτουσα γυναίκα. Έτσι μόλις ο Κύριος την άγγιξε με τα θεικά Του χέρια, την έλυσε από τα δεσμά του Σατανά, και της ξανάδωσε την υγεία της, αμείβοντάς την για την επί χρόνια αγία της υπομονή. Ο Χριστός όμως με το θαύμα αυτό που έκανε ημέρα αργίας, όπως και πολλά άλλα θαύματα, μας διδάσκει ότι την ημέρα αυτή δεν θα πρέπει να αρκεστούμε απλά και μόνον σε έναν τυπικό εκκλησιασμό ή και σε λίγη προσευχή και μελέτη, αλλά πρέπει να την συνδυάσουμε και με αγαθοεργίες. Όπως είναι οι επισκέψεις μας στα νοσοκομεία ή σε σπίτια που υπάρχουν άρρωστοι και ανήμποροι συνάνθρωποί μας, κατάκοιτοι, ανάπηροι, και λοιπά, ή όπου υπάρχει πόνος, θλίψις, πένθος και τόσα άλλα.

Πιστεύω πως η συγκύπτουσα αυτή γυναίκα την ημέρα της Κρίσεως, κατά την Δευτέρα του Χριστού Παρουσία, θα κρίνει πολλούς από μας, τους Νεοέλληνες Ορθοδόξους Χριστιανούς, τους χλιαρούς και νερόβραστους που χωρίς λόγο απουσιάζουμε από την Εκκλησία τις Κυριακές και τις μεγάλες γιορτές της Χριστιανοσύνης. Η αδιαφορία μας, η αμέλειά μας, η τεμπελιά μας, θα πληρωθούν όλα αυτά πολύ ακριβά, αλλά θα είναι όμως πιθανόν τότε αργά για επανόρθωση και για μετάνοια. Ό,τι μπορούμε, οφείλουμε να το κάνουμε τώρα και σήμερα, όσο υπάρχουμε σ' αυτή την ζωή, και όσο τα μυαλά μας βρίσκονται στη θέση τους. Αύριο πιθανόν να είναι πολύ αργά.

Μετά όμως από την θεραπεία της συγκύπτουσας γυναίκας, κάνει την εμφάνισή του, ή μάλλον επεμβαίνει καλύτερα, ο αρχισυνάγωγος, ο καμπούρης στην ψυχή. Ο υποκριτής, ο άσπλαχνος, ο εγωιστής, ο εμπαθής αυτός άνθρωπος. Εγώ θα τον έλεγα μάλιστα πανάθλιο. Διότι αφού δεν μπορεί να διαψεύσει το θαύμα με την ολοφάνερη θεραπεία της γυναίκας, προσπαθεί να στρέψει όσους ευρίσκοντο στην συναγωγή, εναντίον του Κυρίου. Τον κατηγορήσε ότι δήθεν δεν τηρεί την αργία της ημέρας του Σαββάτου, την οποία επιβάλλει ο Μωσαϊκός Νόμος, κάνοντας θεραπεία στους αρρώστους. Έπρεπε λέγει, να τους θεραπεύει τις άλλες μέρες και όχι την ημέρα του Σαββάτου.

Καμπουριασμένη ψυχή μπορεί να έχουμε όλοι μας. Κινδυνεύουμε όταν καμπουριάζει κάτω από το βάρος και την ενοχή αμαρτιών που δεν έχουμε εξομολογηθεί. Συγκύπτουσα η ψυχή μας, από κακές συνήθειες, αδυναμίες και πάθη από τα οποία ακόμα δεν έχουμε απαλλαχθεί. Συγκύπτουσα ακόμη από τα οικογενειακά βάσανα και από τις τραγωδίες της ζωής. Συγκύπτουσα επίσης από την αμέλεια, την αδιαφορία για τη σωτηρία της. Συγκύπτουσα και από το βάρος της υποκρισίας, της υπερηφάνειας, του εγωισμού και της κενοδοξίας που όλοι λίγο πολύ πάσχουμε από αυτές τις ασθένειες.

Επανερχόμεθα όμως στον Αρχισυνάγωγο τον οποίον ο Χριστός αποστόμωσε λέγοντας «Είσαι υποκριτής». Διότι ο καθένας από σας την ημέρα του Σαββάτου λύνει το βόδι του ή το γαϊδουράκι του για να πάει να το ποτίσει. Και καλά κάνει, διότι θα μπορούσε το καϋμένο να σκάσει από τη δίψα, να ψοφήσει. Γι' αυτό και δεν θεωρείται αυτή η πράξις παράβασις της ημέρας της αργίας ή του Μωσαϊκού Νόμου. Η δυστυχισμένη όμως αυτή γυναίκα, που δεν

είναι ζών, αλλά απόγονος του Αβραάμ και εικόνα Θεού, και αφού ήταν δεμένη από τον διάβολο για 18 ολόκληρα χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί από τον βαρύτερο αυτόν δεσμό την ημέρα του Σαββάτου; Μόλις είπε αυτό το λόγο ο Κύριος κατεσχύνοντο πάντες οι αντικείμενοι αυτώ. Καταντροπιάστηκε ο Αρχισυνάγωγος, και όχι μόνον αυτός αλλά και όλοι οι εχθροί Του (του Χριστού), όπως ασφαλώς θα ήταν οι Γραμματείς, οι Φαρισαίοι, οι νομικοί, αρχιερείς, άρχοντες και άλλοι.

Εκείνο όμως που θέλω να προσέξουμε όλοι μας, είναι το πολλαπλό πάθος του φθόνου, και της ζηλοτυπίας, πάθος τόσο δυνατό που κατασκληραίνει την καρδιά και καλλιεργεί το μίσος. Στον αρχισυνάγωγο χριστιανοί μου, δεν λειτουργεί κανένα ανθρώπινο συναίσθημα, ούτε καν η στοιχειώδης λογική. Το σκοτισμένο του μυαλό δεν βλέπει το ολοφάνερο θαύμα, και η άσπλαχνη καρδιά του δεν συγκινείται καθόλου από την θεραπεία της δυστυχισμένης εκείνης γυναίκας. Αλλά φορώντας την μάσκα της ευσεβείας – ήταν δήθεν ευσέβεια -και των ξηρών τύπων, με υποκρισία δηλαδή, παρουσιάζει τον Χριστό ως παραβάτη του Μωσαϊκού Νόμου, για να βρει έτσι ψεύτικες αφορμές και με δόλο να Τον συκοφαντήσει. Όσοι, βλέπετε, δεν διαθέτουν αρετές, ήθος και ζωή αγία, είναι αδίστακτοι συκοφάντες, προκειμένου να πετύχουν το δόλιο σκοπό τους. Ο φθονερός φθάνει μέχρι τέτοιου σημείου, με τις συκοφαντίες του, που δεν υπολογίζει ούτε τιμή, ούτε υπόληψη, αρκεί να κουρελιάσει τον συνάνθρωπό του, να τον εξουθενώσει και να τον ξευτελίσει.

Κάτι παρόμοιο προσπάθησε και ο αρχισυνάγωγος, εναντίον του Κυρίου, αλλά δεν το κατάφερε διότι ο Χριστός με ένα απρόσμενο επιχείρημα, του έβγαλε την μάσκα της υποκρισίας, λέγοντας, το επαναλαμβάνω αυτό, «τι ήθελες υποκριτά και σκληρόκαρδε άνθρωπε, να μη δώσω το ευλογημένο δροσερό νεράκι, το ζον το ύδωρ, για να θεραπευτεί αυτή η δυστυχισμένη γυναίκα, που εβασανίζετο για πολλά πολλά χρόνια, από την φοβερή αυτήν αρρώστια την οποία είχε προκαλέσει ο Σατανάς»; Ο Κύριός μας ενώ ήταν και είναι τόσο πολύ φιλόανθρωπος, φιλόγαθος και πανάγαθος για όλους τους αμαρτωλούς, εν τούτοις Τον βλέπουμε να είναι καυστικότατος απέναντι στους υποκριτάς, τους οποίους πάντοτε δημόσια ήλεγχε και καυτηρίαζε. Είναι γνωστά τα φοβερά εκείνα «ουαί». «Ουαί υμίν Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί», τα οποία μπορείτε να διαβάσετε στο εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ευαγγελιστού Ματθαίου. Λέγοντας λοιπόν ο Κύριος και καυτηριάζοντας τη δόλια συμπεριφορά του αρχισυναγώγου, έλαμψε η αλήθεια, και καταισχύνθησαν αυτός και οι Φαρισαίοι, και όλος ο λαός γέμισε από χαρά, δοξάζοντας το Θεό για όσα είδε και άκουσε.

Και δεν ήτο η πρώτη φορά που κατεντροπιάστηκαν οι Φαρισαίοι και όλοι οι υποκριτές μαζί.

Κατεντροπιάστηκαν ακόμα οι εχθροί της αληθείας, όταν οι Γραμματείς και Φαρισαίοι έστειλαν δούλους και υπηρέτας για να συλλάβουν τον Κύριο και κείνοι, επιστρέφοντας άπρακτοι, ομολόγησαν ότι ουδέποτε ούτως ελάλησεν

άνθρωπος ως ούτος ο άνθρωπος. Καταντροπιάστηκαν όταν τον έφεραν μπροστά Του την γυναίκα τη επί μοιχεία κατειλημμένη, και Του ζήτησαν εφαρμόζοντας τον Μωσαϊκό Νόμο, να την λιθοβολήσει. Και ο Κύριος απάντησε στους υποκριτάς λέγοντας: «Ο αναμάρτητος υμών, πρώτος τον λίθον βαλλέτω επ' αυτήν». Καταντροπιάζονται κάθε μέρα οι Φαρισαίοι, όταν ο Χριστός παρουσία τους θεράπευε πάσης φύσεως ασθενείς, τυφλούς, χωλούς, κυλούς, παραλυτικούς, αναπήρους, λεπρούς και πολύ περισσότερο όταν ανέσταινε νεκρούς και μάλιστα τον από τετραήμερου κοιμηθέντα Λάζαρον.

Καταντροπιάστηκαν στη συνέχεια όλοι οι εχθροί του Χριστού, άρχοντες και αρχιερείς, Γραμματείς, Νομικοί και Φαρισαίοι, από την Ανάσταση του Κυρίου εκ νεκρών, την Ανάληψή Του εις τους ουρανούς, και με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος που από τότε κυβερνά την Εκκλησία, και την οδηγεί εις πάσαν την αλήθειαν.

Καταντροπιάστηκαν στη συνέχεια όσοι edίωξαν την Εκκλησία του Χριστού, και την πότισαν στους τρεις πρώτους αιώνες με εκατομμύρια μαρτύρων, από τον τριετή Κήρυκον, μέχρι και τον εκατόν δέκα τεσσάρων ετών ιερομάρτυρα Άγιο Χαράλαμπο. Αλλά και από τότε μέχρι σήμερα καταντροπιάστηκαν και εξακολουθούν να ντροπιάζονται από τους χιλιάδες χιλιάδων νεομάρτυρες, άντρες γυναίκες και παιδιά, πλουσίους και φτωχούς, μορφωμένους και αγραμμάτους, πρίγκιπες και αγρότες, στρατηγούς και στρατιώτες.

Και τέλος από όλους εμάς, που δίνουμε, όταν την δίνουμε, - όταν την δίνουμε -, την καλή μαρτυρία, με τη φλογερή μας πίστη και όχι τη νερόβραστη και χλιαρή, με την ανυπόκριτη αγάπη μας, και όχι τη φθονερή, με το ταπεινό μας φρόνημα και όχι το υπερήφανο, με την αληθινή μας μετάνοια και όχι τα ψευτοδάκρυα, με το ζωντανό μας παράδειγμα και όχι το πεθαμένο, και με την μετά παρησίας ομολογία μας, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο αληθινός Θεός, το δεύτερον πρόσωπον της Αγίας Τριάδος, ο Σωτήρας του κόσμου.

Γι' αυτό και άνω σχώμεν τας καρδίας.

Αδελφοί μου, όσο και αν είμαστε κυρτωμένοι, καμπουριασμένοι από το βάρος της αμαρτίας, εκείνο που μας μένει είναι να τρέξουμε στον γιατρό των ψυχών και των σωμάτων τον Χριστό, για να μας αγγίξει με τα θεϊκά Του χέρια, και κει στο εξομολογητήριο, και με το πετραχήλι του ιερέως πνευματικού να μας πει: «Παιδί μου, τέκνον μου, εικόνα μου, πλάσμα μου, απολέλυσαι της ασθενείας σου, και εν τω νυν αιώνι και εν τω μέλλοντι». Αμήν.